

HAVANK

IN MEMORIAM DE SCHADUW

Over het boek

‘Een levend mensenbrein, langs chirurgische weg overgebracht... Is interessanter experiment denkbaar?’
‘Nee,’ zei de Schaduw, ‘vast en zeker niet en als ik jou was, zou ik m’n kans waarnemen zodra er weer eens een deurwaarder met een dwangbevel van de belastingen over de vloer komt.’
Het schiep de zo nodige anticlimax. Maar na de inmiddels doorstane verschrikking was het terugzien van de Tarantula uit het park bijna eveneens een anticlimax...

Het werk van wijlen Havank wordt met de regelmaat van een klok herdrukt en geen lezer zal dan ook hiaten in zijn Schaduw-verzameling hoeven aan te wijzen. In zijn eerste boeken sloot Havank zich nog angstvallig aan bij de toen heersende ‘orthodoxe’ traditie – gevestigd door Edgar Wallace en door een pionier als Ivans – maar in zijn latere romans kreeg de humor van zijn persoonlijke taalgebruik hoe langer hoe meer de overhand. Na Havanks dood wordt de serie voortgezet door de journalist-schrijver Pieter Terpstra, die door pers en publiek vrijwel onverdeeld is geprezen om zijn inlevingsvermogen in het hoogst merkwaardige zieleleven van de Schaduw.

Over de auteur

Henricus Fredericus (Hans) van der Kallen had al vroeg de ambitie schrijver te worden. In 1935 werd zijn droom bewaarheid toen hij bij uitgeverij AW Bruna & Zn. de succesauteur Ivans opvolgde. Van der Kallen nam hierbij het pseudoniem Havank (H van K) aan. Hij zou voor Bruna dertig zeer populaire misdaadromans schrijven, meestal met als hoofdpersoon Charles C.M. Carlier, alias de Schaduw. De detectives van Havank zijn verschenen in de bekende Zwarte Beertjes-reeks en uitgegeven met boekomslagen getekend door Dick Bruna. In totaal zijn er meer dan tien miljoen exemplaren van zijn boeken verkocht, van zes boeken werd een hoorspelbewerking gemaakt. Op 22 juni 1964 overleed Havank.

Van dezelfde auteur

Het mysterie van St. Eustache
Het raadsel van de drie gestalten
Het spookslot aan de Loire
Het probleem van de twee hulzen
Er klopt iets niet
Hoofden op hol
Polka mazurka
Vier vreemde vrienden
De Schaduw grijpt in
De Cycloop
De Schaduw contra de drie dartele doodgravers
De Schaduw is terug
Lijk halfstok
De versierde bedstee
"Schaduw ... waarom?"
De man uit de verte
De N.V. Meteor
De weduwe in de wilgen
Deurwaardersdelirium
Het geheim van de zevende sleutel
De verkavelde bruidegom
De zwarte Pontifex
Havank-omnibus
Circus Mikkenie
Spaanse pepers
Dodemans dollars
De Schaduw & Co
Vier Schaduwen en één Spook
Caviaar en cocaïne

Colofon

© 1948, A.W. Bruna & Zoon, Utrecht/Antwerpen

Omslagontwerp: Dick Bruna

Druk: Van Boekhoven-Bosch bv, Utrecht

1980 A.W. Bruna & Zoon Utrecht/Antwerpen

ISBN 90 229 0008 8

ISBN e-book 978 90 449 6152 2

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle nieuwe spannende boeken van A.W. Bruna Uitgevers, dé thrilleruitgever van Nederland?

Geef u zich dan op voor onze spanningsnieuwsbrief via onze website www.awbruna.nl

Havank

In memoriam
de Schaduw

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

I

Het Deftig Heerschap aan het stuur van de glanzend zwarte Daimler, die met de lichtende voelsprietten van de koplampen tastend zijn weg scheen te zoeken door het duister van de lugubere November-avond, had er kennelijk de nodige moeite mee om de wagen in het rechte spoor te houden, — worstelend tegen het gigantisch geweld van de herfststorm, die gierend en huilend uit de Atlantische Oceaen het kustland van Noordelijk Bretagne binnenjoeg, terwijl de overtoeren maaierende ruitenwissers er maar amper in slaagden twee halvemaanvormige kijkgaten open te houden in de gutsende en kletterende regen, die de tomeloze wind als een jonge zondvloed tegen de voorruit zwiepte.

‘Wat een beer van een weer,’ zei het Deftig Heerschap. ‘En ik wou dat ik wist waar ik was...’

De zwiepende banen van vuurtorens en de gestaag gloeiende robijn van een stationnair licht, dat zichtbaar werd toen de wagen, worstelend met storm en ontij, geleidelijk het hoogste punt naderde van de reeds enige tijd langzaam klimmende weg, maakten het afdoende duidelijk dat de eenzame en late reiziger in elk geval niet ver meer van de kust af kon zijn.

De zonderlinge toerist, die op deze sombere herfstavond verzeild was geraakt in dit pandemonium van losgebroken elementen, was tevens een deftig en kennelijk voorspoedig heer van middelbare leeftijd en lichaamsbouw, met een deftig pak en fraaie handschoenen aan, met een gloednieuwe bolhoed op en een pijnlijk precies opgerolde parapluie naast zich op de voorbank. Het was, uiteraard eveneens Monsieur C. M. Carlier, Hoofdinspecteur van de Sûreté Nationale te Parijs en erelid van Scotland Yard.

De Schaduw.

Het feit, dat een anders zo sluw en uitgeslagen heer als Monsieur Carlier deze tijd van het jaar scheen te hebben uitverkoren voor een nachtelijk bezoek aan een streek die, weliswaar, uitermate geschikt is voor zomertourisme, vanavond echter van alle menselijk leven gespeend scheen, had het vermoeden kunnen doen opkomen dat er dus hier in de buurt dingen gaande waren die althans de kiem der belofte van nieuw Avontuur in zich droegen. Maar de kale, nuchtere, koele en tenslotte alledaagse waarheid is, dat Monsieur Carlier slechts op weg was

naar een landgoed in de buurt van Huelgoat, in het hart van Bretagne's binnenland, bij de zogenaamde 'Zwarte Bergen', waar hij van plan was een lang week-end door te brengen — van Vrijdag tot Maandag — bij zulke oude vrienden als Commissaris Bruno Silvère en diens jonge vrouw, Manon, roemrijker gedachtenis.

Hij keek met een half oog naar de lichtende wijzerplaat onder de voorruit, en fronste. Half tien! En hij had er op gerekend zo tegen een uur of negen ter bestemder plaatse te zijn, in een makkelijke stoel bij het open haardvuur, een goede sigaar en een borrel, en herinneringen ophalend aan vroegere avonturen in dit romantische land.

Maar het werd Mijnheer Carlier, de Schaduw, geleidelijk aan duidelijk dat hij zich, voor vanavond althans, voldoende 'Avontuur' op de hals had gehaald. En eigengemaakt avontuur nog wel bovendien. Niemand had hem gedwongen, of zelfs maar aangeraden, de route te kiezen die gedeeltelijk langs de kust voerde. Hij had, een kilometer of veertig geleden, de weg binnendoor kunnen kiezen. Maar de weg over de hoge kust van graniet en basalt had al de bekoring gehad van het avontuurlijke. Het was echter, in dit weer, het soort avontuurlijkheid dat bedenkelijk op roekeloosheid begon te lijken, toen...

Zijn voet schoot plotseling van het gas naar de rem.

'Liever niet, nee...' zei de Schaduw.

De weg die tot nu toe geleidelijk aan geklommen had, tussen rots-wanden door die het geweld van de orkaan althans enigszins gebroken hadden, liep nu weer horizontaal..., maar tevens vlak langs de uiterste, haarscherpe rand van de grillige graniet- en basaltrotsen van de Bretonse kust.

De Schaduw staarde in de diepte, en huiverde.

Een huilende rukwind had een ogenblik lang het dek van jagende wolken aan flarden gereten. Waterig maanlicht stroomde koud en bleek over de ziedende en kolkende hel van een ontketende oceaan, stormend over verlaten stranden, over een levend gebergte van wielend en woelend water, rollende bergen, die met dreunende donderslagen te pletter vlogen en uiteensloegen tegen de loodrechte kust.

De Schaduw manoeuvreerde de wagen haastig een eind achteruit, trok de handrem aan en stak peinzend een sigaar op. Hij ontstak een lamp en raadpleegde de kaart, zette een verlaat bestek uit en kwam tot een conclusie. De conclusie staarde hem aan uit het web van rode lijnen op de kaart. Tussen het punt waar hij nu stond en de eerstvolgende afbui-

ging landinwaarts lag ruim tien kilometer fantastisch kronkelende, klimmende en dalende, nagenoeg geheel onbeschutte kustweg. En dus ging het niet. Langs een rechte weg, met de wind pal tegen, ware het misschien te doen geweest.

maar één stoot van de razende Atlantische orkaan in de flank van de wagen terwijl deze op het slipperige asfalt dwars op de wind stond...

‘Weggerukt in de bloei des levens,’ zie de Schaduw.

En hoewel geenszins een lafaard, vond hij het risico om met huid en haar in ‘dat hysterische zeepsop’ te worden gesmeten net een ietsje te machtig om nog aardig te zijn. En dus zat er niet veel anders op dan in ’s hemelsnaam maar die hele afstand terug te rijden. Zuchtend vouwde hij de kaart op, meteen overwegend wat een comfortabel stukje vernuftigheid een auto toch eigenlijk was. ’t Kon regenen en stormen, waaien en weerlichten, je zat daar maar knus en warm, hoog en droog in een luie stoel, en...

Op dat moment kreeg hij die schok. Het was een schok die hem de adem deed inslikken, hem met ongelovig ontstelde ogen deed staren naar de witte wijzer van de benzinemeter. En de wijzer had er klaarblijkelijk voor vandaag genoeg van. Tenminste, hij had het moede hoofd te rusten gelegd op... het kussen van een mollig afgeronde Nul. Als om zijn solidariteit met de wijzer duidelijk te demonstreren, sloeg de motor af.

Mijnheer Carlier liet een heel lange, heel diepe zucht heel langzaam in en heel langzaam uit. Met bewonderenswaardig kalm gebaar ook deponeerde hij de asmuts van zijn sigaar in het daarvoor expresselijk bestemde bakje. Met al even grote bedachtzaamheid lichtte hij zijn nieuwe bolhoed en plaatste deze op de voorbank alsof de bank het hoofd van een te kronen monarch was; allemaal lichaamsoefeningen, die geen ander doel hadden dan te fungeren als rem op heftige emotie. De Schaduw trommelde met de gehandschoeide vingers van de rechterhand ’n vertraagde roffel op het glanzende stuur, terwijl zijn speurende geest, na een korte zweefvlucht in het luchtledige, landde bij de conclusie dat de huidige situatie slechts twee mogelijkheden bood, waarvan één dan nog hoogst problematisch. Hij kon òf in de wagen blijven overnachten òf bij nacht en ontij op zoek gaan naar een oliebron. Geen van beide aanbiedingen echter oefende fascinerende bekooring op hem uit, al had de ene tenminste het voordeel dat je er geen natte voeten bij opliep.

Het eentonig gezigzaag van de ruiterswissers prikkelde zijn toch al kriebelig humeur. En die koplampen konden ook wel uit! Zo druk was het verkeer hier nu ook weer niet! Nu bij er onwillekeurig over nadacht... Hij had het laatste uur geen mens en geen huis, geen hoeve of herberg meer gezien. Hij schudde de gedachte haastig van zich af want het schonk hem maar een al te griezelig scherp besef van zijn eenzaamheid en verlatenheid in deze wildernis van wind en water.

Narrig en in arren moede had hij bereids half en half besloten zich er bij neer te leggen, de nacht in de wagen door te brengen en te wachten tot het weer eens licht zou worden — ('Indien nog ooit') — had bij wijze van eerste voorbereidende maatregel reeds een hand uitgestoken naar de schakelaars, toen hij zich met een ruk voorover boog, scherp tuurde, en dan plotseling fronste.

Onmiddellijk doofde hij zijn lampen, want hij had een ogenblik lang de indruk gehad dat hij ergens op het met rotsblokken bezaaide tafelland van de kust, ergens in die mateloze duisternis en eenzaamheid, een zwaaiend licht als van een lantaarn had gezien.

'Zinsbegoocheling?...'

Hij bleef scherp voor zich uit turen, de ogen gericht op het punt waar hij het licht gezien meende te hebben, begon reeds te twijfelen of er werkelijk een licht geweest was, toen er plotseling voor twijfel niet de minste grond of reden meer was. In de verte, door het duister van de onherbergzame nacht, bewoog zich een licht. Het was slechts bij tussenpozen zichtbaar, nu eens opduikend en dan weer verdwenen, doch steeds zich verplaatsend in dezelfde richting, alsof iemand met een lantaarn in de hand zich tussen de her en der verspreide rotsblokken door een weg zocht naar een doel. De Schaduw herinnerde zich plotseling dat ergens hier in de buurt de overblijfselen lagen van een raadzaal en zonnetempel van de oude Keltische Druïden. Hij herinnerde zich tevens dat geen bewoner van de streek zich 's nachts ooit hier in de buurt waagde. De Schaduw vond een geknipt excuus om er niet op uit te gaan en te zien of het licht misschien de weg kon wijzen naar een herberg en een bed.

't Regent véél te hard...' zei Monsieur Carlier.

Het licht werd inmiddels nog tweemaal zichtbaar, de laatste keer minstens vijf volle minuten lang, zich geleidelijk aan verwijderend van de gestrande en eenzame reiziger, om dan weer te verdwijnen; — en kennelijk voor goed.

‘Ik vraag me toch af wat ’t geweest kan zijn...’

Hij haalde de schouders op. ’t Had tòch weinig zin gehad er achter aan te gaan draven. Veel te ver weg waarschijnlijk.. . Hij besloot een deuntje muziek te gaan maken, enkele vochtige slaapmutsen naar binnen te slaan en zich dan zo goed mogelijk te installeren voor de nacht, die waarschijnlijk lang en koud zou zijn. Jammer dat hij Silvere en Manon niet even kon laten weten...

Hij graaide achter zich om een paar reisdekens naar voren te halen, toen hij plotseling onbeweeglijk bleef zitten en opnieuw fronste. Want opnieuw was er een licht.

Ditmaal echter geen zwaaiende lantaarn. Integendeel, — het was een lichtend vierkant, vrij ver weg zo te zien, en scherp uitgesneden in het duister van de nacht. En het kon moeilijk iets anders zijn dan een venster. En vensters, vooral verlichte vensters, leefden doorgaans niet op eigen houtje, zaten doorgaans aan huizen vast. In huizen vond men gewoonlijk bedden, soms zelfs een telefoon, dikwijls ook iets te eten.

Hij maakte haastig aanstalten om het licht tegemoet te snellen, en wrong zich in het cellophaan omhulsel dat hij er speciaal voor dergelijke gelegenheden op na houdt, dat hem van het hoofd tot de hielen bedekt en waarvan hij de aangehechte kap over zijn bolhoed kan trekken. Het houdt hem misschien niet warm, maar het houdt hem in elk geval droog, en wat doet ’t er dus toe dat hij er met dat geval om zich heen min of meer uitziet als of hij een worstfabriek had beroofd!

‘Vies weertje, meneertje’, huiverde de Schaduw, toen hij uit de auto stapte en de sleutel in het slot stond te friemelen, en de regen als slappe roeden op zijn cellophane tabbaard striemde. ‘Om er iets van te krijgen.’

Maar het licht brandde nog steeds, en haastig toog de Schaduw op pad, door nacht en ontij, storm en regen, het hoofd tussen de schouders, gebukt tegen het tumult der natuur, een valiesje in de hand en een natte kluif sigaar in een mondhoek. Bij de eerste bocht in het dalende pad draaide hij zich nog even om en keek naar het gloeiende achterlicht van zijn auto. Hij fronste even. Stond Ie kostbare en kostelijke wagen er wel veilig? Hij haalde de schouders op. ’t Zou best loslopen. De handrem stond vast, de deuren waren op slot, het stuur was op slot, en er zat geen benzine in. Nee, geen reden om daar nou over te gaan zitten zaniken. Hij wuifde even naar die goeie ouwe vriend en hervatte dan zijn tocht. De scherpe bocht onttrok de auto aan zijn blik. Hij

verhaastte zijn schreden; — weinig vermoedend wàt hij tegemoet ging, weinig vermoedend ook dat... hij nu voor altijd afscheid had genomen van een wagen die hem dierbaar was geworden als een vriend.

Merkwaardigerwijze zong de snel voortschrijdende Schaduw, luide brullend: 'En waarom zouden wij treuren? De branderij is nog lang niet droog...'

Het was toch verder dan hij had geschat. Hij scheen reeds urenleng door nacht en storm en regen te hebben geploeterd — hoewel het in werkelijkheid amper tien minuten was — en het lied had reeds veel van zijn oorspronkelijke geestdrift verloren, eer het vurig begeerde doel werkelijk dicht en dicht bij scheen te komen.

'Haah!...' zei de Schaduw.

En dan was het licht plotseling weg; en de Schaduw, die op het nu vrij scherp hellende pad een Vrij behoorlijke vaart had ontwikkeld, kwam met iets van een slierende glijpas tot staan bij de muur die daar hoog en recht en trots voor hem oprees. Het verklaarde tevens het plotseling verdwijnen van het licht. De scherphellende weg, gecombineerd met de steil oprijzende muur...

't Brandt vast nog wel', mompelde de Schaduw, en trok zijn zaklamp. 't Is alleen onderschept.'

Het is echter merkwaardig dat die andere combinatie, namelijk van zaklamp en muur, zo'n frigidaire invloed had op 's Schaduws aanvankelijk zo grote geestdrift.

Het was dan ook werkelijk een kanjer van een muur. Minstens vier volwassen mannen hoog. Natuur had de zware, grimmige blokken graniet verzacht en versierd met mos en valeriaan, maar mensenhand was ongetwijfeld aansprakelijk voor die schier Oosterse weelde en tropische vegetatie van kapotte bierflessen boven op de rand, waar tevens op korte afstand van elkaar roestige ijzeren gaf— fels uitstaken die een dicht in elkaar gevlochten klimop torsten; en ook de klimop was van louter menselijke makelij, want het was dik en dubbel-getand prikkeldraad.

'Villa de Gulle Snaak,' peinsde Mijnheer Carlier, en grinnikte, en hervatte zijn wandeling, langs de voet van die muur, op zoek naar de onvermijdelijke poort... tot ergens in een kronkel van zijn merkwaardig en fantastisch brein de al even zonderlinge vraag geboren begon te worden of al dat steen en al dat prikkeldraad en al die bierschillen nu dienden om ongewenste bezoekers buiten... of om eenmaal binnengehaalde bezoekers binnen te houden ook?

Een roestige ketting rammelde klagelijk tegen de spuien van een hoog en monumentaal hek, dat evenwel geen blik in de tuin gedoogde omdat het van onder tot boven afgedekt was met metalen platen.

Hij rukte aan de roestige ketting.

Er volgde een ergerlijk lang tussenspel van niets; tot hij vrij onverwachts de indruk kreeg dat hij de radio had aan gezet. Een mechanische stem zei, met naargeestige en volmaakt onpersoonlijke precieserigheid: 'Wie... Is... Daar...?'

De Schaduw bracht zijn eigenwijze gezicht vlakvoor een getralied en gegaasd vierkant in het plaatwerk van het hek en zei, in een van zijn zotte bevliegingen: 'Professor Cowgum de Vorst der Duisternisse en in dat laatste gestrand.'

Later beweerde de Schaduw dat hij iemand de schouders had horen zien ophalen. Hetgeen natuurlijk wel geweten zal moeten worden aan zijn vlammende zuidelijke fantasie; maar in ieder geval hoorde hij iemand die de andere kant uit scheen te praten, namelijk langs de microfoon heen: 'Een zekere Professor Forster of zoiets, Madam...' — 'En dan weer: 'Eén minuut...'

Er moet dus kennelijk eerst overleg worden gepleegd. En de Schaduw die daar stond, een mistroostig mannetje in de modder, was juist begonnen uit te rekenen hoeveel jaren een mens te leven had als minuten werkelijk zo lang duurden, en hoorde — om zo te zeggen — zijn beroemde Inwendige Stem zich reeds de keel schrapen om voor de dag te komen met een of andere levertraan-achtige vermaning, toen plotseling een of ander mechanisme 'Kijk' zei en de helft van het monumentale hek openzwaaide.

Zonder een seconde te aarzelen, zonder zich ook maar een seconde lang af te vragen wat de gevolgen van die stap zouden kunnen zijn, stapte de Schaduw over de drempel en stond in een kronkelende laan. Hij was amper binnen de veste, toen achter hem metaal bonsde op metaal en staal ketste op staal. Hij draaide zich om, en hij fronste. Het monumentale hek was weer dicht. Hij fronste dieper nog, en zijn maag zette het op een kriebelen. Lichtelijk geprikkeld door eigen kennelijk redeloze nervositeit, stapte hij terug om te gaan kijken of het hek al dan niet van binnen uit geopend kon worden. Het antwoord was definitief ontkennend. Het hek kon van binnen uit niet geopend worden, tenzij men het mechanisme kende...

En in die volgende seconde, halverwege een bocht in het kronkelend

pad, bleef de Schaduw plotseling en met een scherpe ruk staan.

‘Mijn God!... Wat’s dat...’

Het was geen gearticuleerde vraag van een verstand. He was de puur en louter instinctieve kreet van een schepsel overweldigd door een plotselinge en weergaloze angst. Hij stond daar, volslagen verlamd, met het bloed in zijn aderen als traag vloeiend ijs. Hij wankelde achteruit. Zijn trillende vingers vlogen en graaiden naar het pistool onder zijn arm, scheurden en reten in hun razende haast het cellophaan van de regenjas. Zijn brein scheen vergiftigd en geparaliseerd, overstroomd door een kokende golf van bruisend rood bloed. Zijn wild opengesperde mond kon zelfs de kreet niet uitbrengen die worstelde in zijn keel. Hijgend, de tanden open, de lippen strak over het tandvlees, staarde hij met ogen droog en pijnlijk van inspanning naar dat helse, zwart-harige monster in het valse maanlicht, kruipend en sluipend over het glinsterend natte grint, op zijn in gevorkte klauwen eindigende gelede acht poten. Een monsterachtige Tarantula, een reusachtige spin, met een lijf als van een zwarte kat en. poten als de armen van een volwassen man, met vlak naast elkander staande ogen, die in het duister gloeiden als heet-groene edelstenen.

Brakend van angst strompelde de Schaduw achteruit. Met beide handen scheurde hij zijn regenjas open. Sidderende vingers klemden zich om het harde staal van de kolf van een pistool. Wankelend liet hij zich op één knie zakken. Hij mikte, zijn ogen als door een bloedrode mist gericht op het weerzinwekkend doel...

Boven het gehuil van de storm, boven het steunen en kreunen van de ontbladerde bomen door, het snerpen als van een zilveren fluit; — en een schrielse stem, als van een bejaard man, roepend en lokkend ‘Aranea!...’

Het monster bleef plotseling staan, wiegend op zijn acht gespreide poten.

‘Aranea!..’

Wielend draaide het monster naar het kale struikgewas. Dorre bladeren dwarrelden op. Een twijg haakte.

‘Aranea!...’ Vaag hoorbare, zich meteen. verwijderende schreden. ‘Aranea!...’

Nee, het wàs geen droom geweest. De Schaduw leunde tegen een druipende boomstam. Hij legde een nog sidderende hand tegen een koorts-gloeïend voorhoofd. Zijn huid rilde en huiverde als gebeten door scherp prikkelend zweet.

‘Grote God!...’

Huilend beide de wilde wind over het wilde land van Bretagne, en onmeedogend striemde de regen in scherpe en spattende druppels op de plek waar de Schaduw dat monster had gezien, in het werkelijk bestaan waarvan hij zelfs op dit moment nog niet kon. geloven en toch geloven moest, en over welke plek nu het licht rilde van een met koortsachtig onvaste hand gerichte zaklantaarn. ‘Mijn God!...’

Eeuwen verzonken in de ongemeten chaos van de tijdeloze tijd, eer de Schaduw eindelijk weer heerschappij verkreeg over zijn ledematen, het woeste bonzen van zijn hart begon te bedaren en de bloedrode mist in zijn hersens geleidelijk opklaarde. Hij streek zich opnieuw met de hand langs het voorhoofd en haalde diep adem.

‘t *Moet* een droom geweest zijn...’

Hij wist meteen dat hij zichzelf een overtuiging stond aan te praten waarvan het bij voorbaat reeds steriele zaad nog op brakke grond viel bovendien. Hij mocht dan in menig opzicht een fantast wezen, hij wist heel precies waar de fantasterij ophield en de werkelijkheid begon. En een andere, fel contrasterende gedachte duikelde plotseling door zijn brein. Geen uur rijdens hier vandaan lag dat vriendelijk tehuis van Silvère en Manon, waar hij verwacht werd als de meest geziene der gasten en de ster van de avond, de Schaduw die zo bescheiden begonnen en tot zulke hoogten geklommen was; dat zo behaaglijk en gezellig thuis, waar Silvère en Manon op deze vijfde verjaardag van hun huwelijk ettelijke vrienden en kennissen hadden uitgenodigd, die indertijd een rol hadden gespeeld in al die avonturen die tenslotte geleid hadden tot dit simpel gelukkig huwelijk; dat warm en vriendelijk thuis ook, waar bereids deftige oude flessen en kostelijke bokalen... opgewekte gasten... levendige kout ... het ophalen van herinneringen aan zo menig avontuur in West en Zuid en Noord in Frankrijk’s goede en gulle land... Geritsel in de dorre struiken deed hem plotseling weer schrikken. Hij zwiepte op zijn hielen rond, pistool gericht, een nerveuze vinger aan de trekker; maar het was slechts het breken en vallen van een dorre tak. Toch nam de Schaduw een vliegende sprong, rillend en al zijn zenuwen in laaiend oproer, want één helse seconde lang had hij gedacht dat de gigantische Tarantula zich uit de boom had laten vallen om hem te bespringen en...

Een halve minuut om de toestand te overzien en. tot de slotsom te komen dat er inderdaad niets anders op zat dan door te zetten, en dan

meteen het ferme besluit zijn steigerende zenuwen te breidelen, te proberen een koel of althans ietwat koeler hoofd bij elkaar te halen en te gaan zien wat het huis zelf zoal zou opleveren.

Hij hervatte zijn wandeling. Elke schrede echter een waakzame. Zijn ogen en het licht van de lantaarn gleden voortdurend heen en weer tussen de hagen aan beide zijden van het kronkelend tuinpad. Nu en dan bleef hij staan om achter zich te kijken, doch van de Tarantula geen spoor meer. Wel drong het eensklaps uit de kolkende maaistroom van emoties tot hem door, dat het landhuis, of de villa, of het kasteeltje of wat het uiteindelijk dan ook zou blijken te zijn, bogen kon op een uitgestrekt park. Ruw geschat had hij, van het hek af, reeds minstens een minuut of vijf gelopen. Een simpele rekensom dus om te ontdekken dat hij inmiddels ongeveer een halve kilometer had afgelegd... Om deze of gene reden droeg die ontdekking er niet toe bij de heersende stemming te verhogen. Bovendien was zijn brein nog steeds, ondanks alle ferme besluiten, een borrelend karnvat van felle emoties, met daarin als gistend element de met zichzelf in botsing zijnde overtuiging, 'dat hij zeker wist iets gezien te hebben dat niet bestond...'

'Hetgeen kolder is,' zei Mijnheer Carlier.

Hij bleef staan en haalde een zilveren flacon uit zijn heupzak, schroefde er de dop af en zette het geval aan de mond, en laafde zich aan die zilveren hulpbron en hervatte dan zijn tocht, door regen en storm en duisternis, terwijl langzaam de lafenis over zijn bloed begon te vloeien als koele olie over een kokende zee, de dansende reddingboot van zijn rede rustiger water bereikte, de toverfee Optimisme een koele hand scheen te leggen tegen zijn brandend voorhoofd, hijzelf een arm uitstrekte en een vinger legde op de knop van een elektrische bel... en de hoge massieve deur van het hoge massieve huis langzaam open begon te gaan.